

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **JUDr. P. M., správca konkurznej podstaty úpadcu A. B., a. s. v konkurze, so sídlom: C., N., IČO: X.**, zast. advokátkou JUDr. D. J. D., so sídlom: D., Š. proti žalovanému: **G. H. L., so sídlom: X., X. S., N., C.** (pôvodne S. I. H., s. r. o., so sídlom: O., B., IČO: X.), zast. A. spol. s. r. o., sídlom: D., E., B., IČO: X., Š. & P. s. r. o., so sídlom: D., E., B., IČO: X., **o zaplataenie 24 640 124,50 Sk s príslušenstvom**, vedenej na Krajskom súde v K. pod sp. zn. 6Cb/1/2007, na mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. júla 2009, č. k. 6Obo 140/2008-434, podaného na podnet žalovaného takto

r o z h o d o l :

Dovolací súd **zrušuje** rozsudok odvolacieho súdu a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach ako súd prvého stupňa, rozsudkom zo dňa 19. 03. 2008, č. k. 6Cb/1/2007-302 rozhodol o ponechaní zmenkového platobného rozkazu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18. 08. 2006, č. k. 12Zm/1924/1999-122 v platnosti. Súčasne uložil pôvodnému žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu trovy námietkového konania vo výške 311 142,-- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na § 175 ods. 1, ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), ako aj originál zmenky predložený žalobcom spolu

s návrhom na vydanie zmenkového platobného rozkazu, z obsahu ktorého zistil, že vystaviteľ zmenky V., akciová spoločnosť K., vystavil dňa 10. 08. 1995 zmenku, v ktorej prikázal zmenečníkovi V., a. s. K., IČO: X., bez protestu zaplatiť na rad A. P. a. s., organizačná zložka zahraničnej osoby, so sídlom: K., B., zastupiteľstvo K., zmenkovú sumu 24 640 142,50 Sk dňa 11. 10. 1999. Zmenku akceptoval zmenečník svojím podpisom na zmenke. Pri podpise vystaviteľa zmenky je odtlačok pečiatky vystaviteľa V., a. s. K.. Súd dospel k záveru, že zmenka obsahuje náležitosti cudzej zmenky v zmysle § 1 článku I. Zmenkového a šekového zákona č. 191/1950 Zb. (ďalej len „zmenkový zákon“), a preto je zmenkou platnou. Keďže v zmenke je ako zmenečník uvedený sám vystaviteľ, jedná sa o zastretú vlastnú zmenku v zmysle § 3 článku I. zmenkového zákona. Výstavca ako zmenečník vlastný príkaz akceptoval, a teda je priamym dlžníkom zo zmenky. Vo vzťahu k ust. § 17 zmenkového zákona súd poukázal na kauzálne námietky, ktoré proti vydanému zmenkovému platobnému rozkazu uplatnil pôvodný žalovaný tvrdiac, že žalovaná zmenka má zabezpečovaciu funkciu, pričom majiteľ zmenky už nie je veriteľom zmenkou zabezpečenej pohľadávky. Ďalej tvrdil, že zabezpečený záväzok zanikol čiastočne dohodou a čiastočne jeho splnením. Okrem kauzálnych námietok namietal platnosť zmenky, keď tvrdil, že zmenka bola vystavená v nevyplnenej podobe bez udelenia vyplňovacieho oprávnenia, prípadne, že bola vyplnená nesprávne. Namietol aj skutočnosť, že zo samotného podpisu osoby konajúcej v mene dlžníka nie je možné zistiť, kto touto osobou bol.

Absolútne námietky žalovaného týkajúce sa platnosti zmenky, konkrétne podpisu na zmenke a jej vyplnenia, súd neakceptoval z dôvodu, že zmenka obsahuje náležitosti cudzej zmenky v zmysle článku I. zmenkového zákona, t. j. podpis výstavcu aj zmenečníka a vyplnená je aj zmenková suma. Žalovaný nepreukázal, že zmenková suma nezodpovedá akejkoľvek dohode účastníkov zmenkového vzťahu a že zmenka, ktorá je formálne platná, nezaväzuje žalovaného ako zmenkového dlžníka.

V námietkovom konaní súd vykonal dokazovanie zamerané na opodstatnenosť kauzálnych námietok žalovaného proti zmenkovému platobnému rozkazu, ktoré spočívali v tvrdení, že zmenka bola vystavená ako zabezpečovacia zmenka a v dôsledku postúpenia zabezpečenej pohľadávky došlo k osamostatneniu zmenky a zároveň k zániku zmenkového záväzku. Uviedol, že dôkazné bremeno o uvedených tvrdeniach nesie žalovaný, ktorý predložil listinné dôkazy a navrhol vypočuť svedkov.

Z obsahu zmluvy o avalovom úvere č. 19/95 z 10. 08. 1995 súd zistil, že A. P., a. s.,

organizačná zložka zahraničnej osoby, K., B. ako B. a V., a. s., K. ako klient uzavreli zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie krátkodobého úveru na úhradu plnenia zo zmenkového avalu vo výške preukázaného peňažného plnenia A. B., oprávnenému v zmysle mandátnej zmluvy o vykonaní zmenkového avalu č. 19/95-M z 10. 08. 1995, uzavretej medzi A. B. a klientom. V čl. II. zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že úver bude čerpaný nasledujúci pracovný deň po tom, keď A. splnila svoj záväzok voči oprávnenému a výška úveru je zhodná s výškou úhrady, ktorú realizovala A.. Splatnosť úveru bola stanovená do jedného mesiaca od jej čerpania. Klient sa v čl. III. zmluvy zaviazal z poskytnutého úveru platiť úroky o 4 % vyššie, než predstavuje základná úroková sadzba A., ktorá v deň uzavretia zmluvy predstavovala 16% ročne. V čl. IV. zmluvné strany uviedli, že peňažité pohľadávky A. z tejto zmluvy sú zaistené zastretou vlastnou zmenkou, ktorá bude klientom vystavená v deň podpisu mandátnej zmluvy o vykonaní zmenkového avalu, spolu s dohodou o vyplňovacom práve.

Z písomného dodatku č. 2 k uvedenej zmluve, uzavretého dňa 25. 02. 1997 vyplýva, že účastníci v čl. I. zmenili slovo plnenie A. na plnenie A. P., a. s., H., P. 1 (ďalej len „centrála“). V čl. II. ods. 1 v prvej a druhej vete slovo A. nahradili slovom centrála. Dodatok č. 1 účastníci nepredložili. Z čl. I. bod 1 mandátnej zmluvy o vykonaní zmenkového avalu č. 19/95-M, uzavretej 10.08.1995 mandatárom A. P., a. s., organizačná zložka zahraničnej osoby, K., B. a mandantom V., a. s., K., vyplýva, že predmetom zmluvy je vykonanie zmenkového avalu mandatárom k zaisteniu záväzku vo výške 6 279 162,50 DEM, v korunách 131 994 274,90 Sk, vyplývajúceho zo 6 vlastných zmeniek, vystavených dňa 10. 08. 1995 výstavcom V., a. s., K., splatných v A. P., a. s., organizačnej zložke zahraničnej osoby v B. dňa 30. 10. 1996 vo výške 1 136 308,33 DEM, dňa 30. 04. 1997 vo výške 1 100 395,83 DEM, dňa 30. 10. 1997 vo výške 1 064 483,33 DEM, dňa 30. 04. 1998 vo výške 1 028 570,83 DEM, dňa 30. 10. 1998 vo výške 992 658,33 DEM, dňa 30. 04. 1999 vo výške 956 745,85 DEM. Z článku I. bod 2 vyplýva, že plnenie zo zmluvy sa považuje za záväzné v momente, keď je mandatár povinný platiť za hlavného dlžníka vo výške avalovej zmenkovej sumy. V čl. III. bodoch 2 a 3 sa strany dohodli, že v prípade plnenia mandatára zo zmenkového avalu a platobnej neschopnosti mandanta poskytne mandatár krátkodobý avalový úver na úhradu pohľadávky, ktorá mandantovi vznikla. Výška poskytnutého úveru bude zhodná s výškou úhrady, t. j. uhradená cudzia mena sa prepočíta na Sk podľa platného kurzu devíza – predaj dňom úhrady mandatára. Úver bude čerpaný v nasledujúcom pracovnom dni po tom, keď mandatár plnil zo zmenkového avalu. Za týmto účelom sa súčasne s mandatárom uzatvára zmluva o úvere, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy a jej účinnosť sa stanovuje na

nasledujúci pracovný deň po plnení zo zmenkového avalu. Po vykonaní dokazovania výsluchom svedkov Ing. M. H., Ing. Z. P. a listinnými dôkazmi – zmluvou o postúpení pohľadávky z 12. 10. 2000 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. 01. 2004, č. k. 17 Cbi 29/03-108 o určení, že zmluva o postúpení pohľadávok je platná, súd uzavrel, že medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu vzniklo viacero zmenkových vzťahov. Žalovaný tvrdil, že predmetná zmenka zabezpečovala pohľadávku zmenkového veriteľa, vyplývajúcu zo zmluvy o avalovom úvere č. 19/95, uzavretej dňa 10. 08. 1995. Súd mal za nepochybné, že predmetná zmenka a zmluva o avalovom úvere, ktorá odkazuje na zabezpečovaciu zmenku, sú vystavené v rovnaký deň 10. 08. 1995, čo nevylučuje pravdivosť tvrdenia žalovaného, že predmetná zmenka zabezpečuje pohľadávku z tejto zmluvy. Zdôraznil však, že pokiaľ zmenka plní zabezpečovaciu funkciu, nemôže vzniknúť pochybnosť o určitosti pohľadávky, ktorú zabezpečuje. Vzhľadom na spornosť tvrdení účastníkov, dôkazné bremeno o preukázaní určitosti zabezpečovanej pohľadávky znáša žalovaný, ktorý v konaní predloženými listinnými dôkazmi, ani výsluchom svedkov nepreukázal jednoznačne kauzálny vzťah medzi predmetnou zmenkou a pohľadávkou zo zmluvy o avalovom úvere, hlavne čo sa týka výšky pohľadávky. Pokiaľ by aj predmetná zmenka jednoznačne plnila zabezpečovaciu funkciu ku konkrétnej pohľadávkou, vyplývajúcej zo zmluvy o avalovom úvere č. 19/95 zo dňa 10. 08. 1995, súd dospel k záveru, že zmluvou o postúpení pohľadávok z 12. 10. 2000, na ktorú žalovaný poukazuje, nebola postúpená pohľadávka zo zmluvy o avalovom úvere č. 19/95 z 10. 08. 1995. Súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že v zmluve nie sú uvedené údaje, z ktorých by bolo možné jednoznačne zistiť, ktorá konkrétna pohľadávka, z ktorej zmluvy o avalovom úvere bola postúpená, pretože okrem sumy a uvedenia, že ide o zmluvu o postúpení pohľadávok v položke 42 príloh, nie sú ďalšie identifikačné údaje o pohľadávkou, čo vzhľadom na existenciu viacerých zmlúv možno považovať za údaj neurčitý. V dôsledku toho súd nepovažoval za dôvodné tvrdenie žalovaného, že postúpením pohľadávky došlo k osamostatneniu zmenky. Z týchto dôvodov súd nevyhodnocoval dôkazy predložené žalovaným, týkajúce sa ďalšieho postúpenia pohľadávky a zániku záväzku vo vzťahu k osobám, na ktoré podľa tvrdenia žalovaného bola pohľadávka postúpená. Súd uzavrel, že z dôvodu, že žalovaný nepreukázal skutočnosti tvrdené v námietkach, svedčí žalobcovi ako majiteľovi zmenky právo na zaplatenie zmenkovej sumy s príslušenstvom.

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému žalobcovi priznal trovy námietkového konania, účelne vynaložené na uplatnenie práva, pozostávajúce z odmeny za štyri úkony právnej pomoci (vyjadrenie k námietkam,

účasť na pojednávaníach), DPH z cestovného a z náhrady za stratu času. Ďalšie vyčíslené trovy konania súd žalobcovi nepriznal z dôvodu, že advokátovi vzniklo právo len na úkony právnej pomoci v súvislosti s námietkovým konaním po vydaní zmenkového platobného rozkazu. Účelnosť ďalšej porady s klientom žalobca neodôvodnil a za účelný súd nepovažoval ani úkon v súvislosti s vyjadrením k odvolaniu proti povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok.

Na odvolanie žalovaného vo veci samej, ako aj žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového súdu v časti, ktorou bolo rozhodnuté o náhrade trov konania, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 23. 07. 2009, č. k. 6Obo 140/2008-434, po prejednaní veci podľa § 212 ods. 1 O. s. p. a § 214 ods. 2 O. s. p., rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol tak, že túto je povinný zaplatiť žalobcovi žalovaný, a to vo výške 2 458,53 eur na účet právnej zástupkyne žalobcu.

Odvolací súd odvolacej námietke žalovaného o tom, že súd prvého stupňa vypočul len dvoch z navrhovaných troch svedkov, nevyhovet argumentujúc, že súd v konaní nie je povinný vykonávať všetky účastníkmi navrhované dôkazy. Uviedol, že nie je potrebné vykonávať dôkazy nespôsobilé preukázať tvrdené skutočnosti, resp. dôkazy, ktoré nie sú významné, resp. sú nadbytočné. Poukázal na to, že súd prvého stupňa vypočul dvoch navrhovaných svedkov, a to Ing. M. H. a Ing. Z. P. (č. l. 270), z ktorých výpovedí vyplynulo, že zmenky boli žalovaným vystavované nielen ako zabezpečovacie zmenky, ale aj za iným účelom. Keďže ich výpoveďami nebolo preukázané tvrdenie žalovaného, že sporná zmenka bola zmenkou zabezpečovacou, súd postupujúc podľa § 120 ods. 1 O. s. p., upustil od výsluchu tretieho navrhovaného svedka JUDr. J. S.. Odvolací súd k ďalším skutočnostiam tvrdým žalovaným, z ktorých má byť zrejmé, že sporná zmenka plnila zabezpečovaciu funkciu (deň vystavenia zmenky, zmenková suma, totožnosť subjektov, ktoré uzavreli zmluvu o avalovom úvere a ktoré sú v zmenkovom vzťahu), uviedol, že tieto skutočnosti jednoznačne nepreukazujú tvrdenie žalovaného o zabezpečovacej zmenke. Prisvedčil záveru súdu prvého stupňa o tom, že ak by zmenka plnila zabezpečovaciu funkciu, nemôže vzniknúť pochybnosť o určitosti pohľadávky, ktorú zabezpečuje. Vymedzením zabezpečenej kauzálnej pohľadávky vzniká zmluvná väzba medzi pohľadávkou a zmenkou. Bez dohody o tom, že určitá pohľadávka bude zabezpečená, nie je možné o takomto vzťahu vôbec uvažovať. Len okolnosť, že zmenka je v rukách osoby, ktorá je veriteľom zmenkového dlžníka, a to nielen

z dôvodu zmenky, ale aj zo záväzkového vzťahu, nevytvára zabezpečovací vzťah zmenky. Najvyšší súd uzavrel, že z dôvodu, že žalovaný v konaní nepreukázal kauzálny vzťah, nebolo možné jeho kauzálnej námietke vyhovieť a nebolo tiež potrebné zaoberať sa skúmaním postúpenia pohľadávky zo zmluvy o avalovom úvere.

Odvolačný súd rovnako ako vecne správny potvrdil prvostupňový rozsudok v časti náhrady trov konania, proti ktorej podal odvolanie žalobca. V tejto súvislosti uviedol, že súd prvého stupňa pri určovaní náhrady trov konania správne posudzoval účelnosť trov a priznal len také trovy, ktoré boli potrebné na uplatnenie alebo bránenie práva v súvislosti s prejednaním námietok podaných žalovaným proti zmenkovému platobnému rozkazu.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 25. 09. 2009.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“ alebo „dovolateľ“) v zákonom stanovenej lehote mimoriadne dovolanie podľa § 243e ods. 1 O. s. p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. a/ a b/ O. s. p. majúci za to, že odvolací súd svojím postupom odňal možnosť účastníkovi konania konať pred súdom (§ 243f ods. 1 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.), súčasne že konanie je zaťažené inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Dovolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne navrhol aj odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 243f ods. 1 písm. a/ O. s. p. dovolateľ v mimoriadnom dovolaní poukázal na § 107 ods. 4 O. s. p. a § 69aa ods. 8 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“) a odvolaciemu súdu vytkol, že v odôvodnení svojho rozsudku sa nezaoberal podaním spoločnosti G. H. L., C., ktorá odvolaciemu súdu oznámila a preukázala, že dňa 13. 03. 2009 došlo k zániku spoločnosti S. I. H., s. r. o. z dôvodu jej cezhraničného zlúčenia so spoločnosťou G. H. L., C., a teda že menovaná C. spoločnosť sa ex lege stala účastníkom konania na strane žalovaného. Namietol, že odvolací súd napriek tomu, že mal listiny preukazujúce nadobudnutie účinnosti cezhraničného zlúčenia obidvoch menovaných spoločností k dispozícii, so spoločnosťou G. H. L., C. nekonal, v dôsledku ktorej skutočnosti zaťažil konanie vadou podľa § 237 písm. f/ O. s. p.. Spoločnosti G. H. L., C. súd odňal možnosť konať pred súdom a zároveň konal s neexistujúcim subjektom (so zaniknutou spoločnosťou) na strane žalovaného.

V súvislosti s ďalším dovolacím dôvodom podľa § 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p., generálny prokurátor poukázal na ustanovenia § 1, § 101 ods. 1, § 120 ods. 1 veta prvá, § 132 O. s. p. a § 17 zákona č. 191/1950 Zb. zmenkový a šekový zákon (ďalej len „ZaSZ“) a odvolaciemu súdu vytkol, že sa nesprávne vysporiadal s pojmom „abstraktný zmenkový záväzok“, pretože zmenka je abstraktným záväzkom, čo do povinnosti kauzu na zmenke vyjadriť, ale čo do povinnosti zmenku zaplatiť, je zmenka abstraktným záväzkom iba pri aplikácii § 17 ZaSZ, nie však v iných prípadoch.

Poukázal na to, že žalovaný v námietkach označil právny dôvod vystavenia zmenky, ktorý žalobca poprel, neuviedol však žiadne tvrdenie ohľadom právneho dôvodu vystavenia zmenky, ktorý on považuje za správny. Podľa názoru dovolateľa súdy mali vyzvať žalobcu, aby uviedol, prečo bola zmenka vystavená, následne porovnať tvrdenia žalobcu s tvrdeniami žalovaného a v prípade spornosti tvrdení mali pristúpiť k vykonaniu dokazovania s tým, že dôkazné bremeno by spočívalo na žalovanom. Uviedol, že pokiaľ sú kauzálne námietky osoby zaviazanej zo zmenky prípustné, niet zákonného dôvodu, aby žalobca bol zbavený procesnej povinnosti kauzu zmenky uviesť. Vyjadril názor, že súd má v spore o kauzálnych námietkach skúmať iba to, ktorá z dvoch tvrdených káuz je pravá kauza zmenky, pričom pochybnosť o určitosti zabezpečovanej pohľadávky môže vzniknúť iba v rámci tvrdení, ktoré ponúkajú strany sporu. Keďže súdy žalobcu nevyzvali, aby tvrdenia o kauze zmenky uviedol, nepostupovali v súlade s § 101 ods. 1 a § 120 ods. 1 O. s. p. a konanie zaťažili vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie veci.

Generálny prokurátor za procesne nesprávny označil aj postup súdov pri hodnotení žalovaným tvrdenej skutočnosti, či zmluvou o postúpení pohľadávok z 12. 10. 2000 bola postúpená aj pohľadávka zo zmluvy o avalovom úvere č. 19/95 z 10. 08. 1995. Súdy vyhodnotili, že zo zmluvy o postúpení pohľadávok sa nedá jednoznačne zistiť, ktorá konkrétna pohľadávka bola postúpená. V takomto prípade mali súdy rovnako povinnosť vyzvať žalobcu, aby presne uviedol, ktoré pohľadávky zmluvou postúpil (resp. mal úmysel postúpiť), ak zmluvou nepostúpil pohľadávku tvrdenú žalovaným. Až takto vykonané dokazovanie môže byť podkladom pre posúdenie, či zmluva o postúpení pohľadávok je skutočne neurčitá (t. j. či medzi stranami zmluvy skutočne môže vzniknúť pochybnosť o tom, ktoré pohľadávky boli postúpené).

K mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora sa písomne vyjadril žalobca, ktorý mimoriadne dovolanie navrhol zamietnuť. Žalovaný sa priamo k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora nevyjadril, podal len vyjadrenie k jeho návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku, v ktorom však prezentoval aj súhlas s dôvodmi podania tohto mimoriadneho opravného prostriedku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 4 O. s. p.) zistil, že mimoriadne dovolanie bolo podané včas oprávneným subjektom a že pre jeho podanie boli splnené zákonné podmienky podľa § 243e ods. 1 O. s. p., pretože právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon a vyžaduje to ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických, resp. právnických osôb a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. S poukazom na to, že v predmetnej veci sú splnené zákonné podmienky pre podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 243e ods. 1, ods. 2 O. s. p. a § 243f ods. 1 O. s. p., dovolací súd preskúmal právoplatné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243a ods. 1 O. s. p.), v rozsahu napadnutom generálnym prokurátorom a ním uplatnených dovolacích dôvodov podľa § 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je v predmetnej veci prípustné a tiež dôvodné.

Podľa § 243f ods. 1 písm. a/ O. s. p., mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Dovolací súd sa stotožňuje s námietkou generálneho prokurátora, že odvolací súd konal s neexistujúcim subjektom a jeho rozhodnutím bola spoločnosti G. H. L., C. odňatá možnosť konať pred súdom, v dôsledku ktorej skutočnosti je konanie zaťažené vadou podľa § 237 písm. f/ O. s. p..

Dôvodom, zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním

konat' a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Procesná vada podľa citovaného zákonného ustanovenia má za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia.

Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolací súd vo vzťahu k spoločnosti S. I. H., s. r. o. vychádzal zo spisu Okresného súdu B. I ako registrového súdu, z obsahu ktorého zistil, že dňa 21. 08. 2008 bolo rozhodnuté o zmene právnej formy S. I. D. B. na spoločnosť s ručením obmedzeným a súčasne o zmene obchodného mena na S. I. H., s. r. o.. Súčasne zistil, že ku dňu konania pojednávania pred odvolacím súdom (23. 07. 2009) menovaná spoločnosť nebola z obchodného registra vymazaná, preto s ňou naďalej pokračoval v konaní (zápisnica o pojednávaní pred odvolacím súdom na č. l. 433 - 434).

Z písomného podania spoločnosti G. H. L., C. zo dňa 20. 05. 2009, odvolaciemu súdu doručené v rovnaký deň (č. l. 424 - 425 spisu) dovolací súd zistil, že na pojednávaní konanom na C. súde dňa 13. 03. 2009 sudca potvrdil zákonnosť C. časti cezhraničného zlúčenia spoločnosti S. I. H., s. r. o. so spoločnosťou G. H. L., so sídlom: X., X. S., N., C., zapísanou v registri Ministerstva obchodu, priemyslu a cestovného ruchu, oddelenie registrátora spoločností a konkurzného správcu pod registračným číslom HE 223179, súčasne schválil celý priebeh cezhraničného zlúčenia obidvoch menovaných spoločností a v súlade s C. zákonmi určil, že účinnosť cezhraničného zlúčenia nastáva dňom konania pojednávania. V dôsledku uvedeného cezhraničného zlúčenia spoločnosti S. I. H., s. r. o. so spoločnosťou G. H. L. nadobudlo právne účinky. Na základe zrušenia bez likvidácie došlo k zániku spoločnosti S. I. H., s. r. o. s tým, že jej obchodné imanie prešlo na spoločnosť G. H. L., ktorá sa tým stala právnym nástupcom spoločnosti S. I. H., s. r. o.. V nadväznosti na uvedené spoločnosť G. H. L. odvolaciemu súdu navrhla, aby podľa § 107 ods. 4 O. s. p. pokračovala v konaní s menovanou spoločnosťou ako právnym nástupcom spoločnosti S. I. H., s. r. o..

Podľa § 107 ods. 4 O. s. p., ak po začatí konania zanikne právnická osoba, súd pokračuje v konaní s jej právnym nástupcom, a ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

Podľa § 69aa ods. 8 ObchZ (v znení účinnom v čase zániku pôvodného žalovaného), v obchodnom registri sa vykoná výmaz zanikajúcej slovenskej zúčastnenej spoločnosti a zápis spoločnosti vzniknutej splynutím alebo zápis zlúčenia pri nástupníckej spoločnosti k tomu istému dňu, ak nástupnícka spoločnosť bude mať sídlo na území Slovenskej republiky. Inak sa v obchodnom registri vykoná výmaz zanikajúcej slovenskej zúčastnenej spoločnosti bez zbytočného odkladu po doručení oznámenia zahraničného registra alebo inej evidencie, do ktorej sa zapisuje nástupnícka spoločnosť, že cezhraničné zlúčenie alebo cezhraničné splynutie nadobudlo účinnosť, a to ku dňu nadobudnutia účinnosti cezhraničného zlúčenia alebo cezhraničného splynutia.

V citovanom ustanovení je upravená výnimka z konštitúvnosti výmazu slovenskej právnickej osoby z obchodného registra. Ak je sídlo nástupníckej spoločnosti v zahraničí, rozhodujúcim dňom pre zánik v dôsledku cezhraničného zlúčenia alebo splynutia zanikajúcich spoločností je deň nadobudnutia účinnosti cezhraničného zlúčenia alebo splynutia, ktorý bude daný právnym poriadkom členského štátu, v ktorom má sídlo nástupnícka spoločnosť.

Z údajov vo výpise z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I týkajúcej sa spoločnosti S. I. H., s. r. o., oddiel: Sro, vložka číslo: 54199/B, je zrejmé, že výmaz menovanej spoločnosti bol vykonaný dňom 29. 10. 2009, v ktorý deň podľa výkladu vyššie citovaného ustanovenia Obchodného zákonníka doručil zahraničný obchodný register slovenskému obchodnému registru oznámenie o nadobudnutí účinnosti cezhraničného zlúčenia spoločnosti S. I. H., s. r. o. so spoločnosťou G. H. L., C..

Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že C. súd určil, že účinnosť cezhraničného zlúčenia obidvoch vyššie menovaných spoločností nastáva dňom konania pojednávania. Toto sa konalo dňa 13. 03. 2009, ktorý deň je dňom zániku slovenskej zúčastnenej osoby – spoločnosti S. I. H., s. r. o.. V tento deň sa C. spoločnosť zo zákona stala účastníkom konania na strane žalovaného. I keď tomu tak bolo už v čase vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu č. k. 6Obo 140/2008-434 dňa 23. 07. 2009, odvolací súd so spoločnosťou G. H. L., C. nekonal, a to napriek tomu, že C. spoločnosť nadobudnutie účinnosti cezhraničného zlúčenia obidvoch spoločností na strane žalovaného odvolaciemu súdu riadne oznámila (č. l. 424 - 425) a na preukázanie svojich tvrdení aj predložila relevantné listiny (č. l. 409 - 421 spisu).

Tým, že odvolací súd ako so žalovaným nekonal so spoločnosťou G. H. L., C., hoci s ňou ako právnym nástupcom pôvodne žalovanej spoločnosti S. I. H., s. r. o., B., konať mal, odňal jej tým možnosť konať pred odvolacím súdom, čím ja daná existencia dovolacieho dôvodu podľa § 243f ods. 1 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.. Dovolací súd preto podľa § 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243b ods. 2 veta prvá, § 243b ods. 4 veta za bodkočiarkou, dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd neskúmal námietky generálneho prokurátora týkajúce sa dovolacieho dôvodu podľa § 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p., nakoľko posúdenie otázky existencie kauzálneho vzťahu, ktorý mala žalovaná zmenka zabezpečovať, bude úlohou odvolacieho súdu v novom konaní vo veci samej.

V ďalšom konaní, v ktorom je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243d ods. 1 veta druhá O. s. p.), sa tento vysporiada s vytknutými vadami v intenciách dovolacieho súdu, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243d ods. 1 veta tretia O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 12. 05. 2011).

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, 31. januára 2013

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.

